

Sygn. akt VIII U 1138/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Agata Kędzierawska

po rozpoznaniu w dniu 1 sierpnia 2014 r. w Gliwicach

sprawy M. H. (H.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o odsetki

na skutek odwołania M. H. (H.)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 2 kwietnia 2014 r. **nr** (...) - (...)

14 maja 2014 r. **nr** (...) - (...)

1. zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu prawo do odsetek ustawowych od kwot renty:

a) za luty 2013 roku od 11 marca 2013 roku do daty wykonania decyzji z 17 marca 2014 roku;

b) za okres od 1 marca 2013 roku do 31 marca 2014 roku od każdej miesięcznej raty od dnia 6-ego każdego miesiąca do daty wykonania decyzji z 17 marca 2014 roku;

2. w pozostałej części oddala odwołanie.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 1138/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 kwietnia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) odmówił M. H. przyznania wypłaty odsetek w związku z decyzją wykonującą prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 10 stycznia 2014r., sygn. akt VIII U 298/13 przyznającą odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej

niezdolności do pracy za okres od 1 lutego 2013r. do 31 października 2015r. W uzasadnieniu ZUS wskazał, iż decyzję o przyznaniu prawa do świadczenia z dnia 10 stycznia 2014r. wydał z zachowaniem 30-dniowego terminu od daty wyjaśnienia ostatniej okolicznością, którą był zdaniem ZUS, wpływ prawomocnego wyroku Sądu do Oddziału.

Powyższą decyzję ZUS O/Z. uchylił kolejną decyzją z dnia 14 maja 2014r., w której podtrzymał wcześniejsze stanowisko, ponownie odmawiając ubezpieczonemu prawa do naliczenia i wypłaty odsetek za zwłokę, z tą różnicą, iż za ostatnią okoliczność niezbędną do wyjaśnienia decyzji uznał dzień wpływu wniosku o przekazanie należności na nowy rachunek bankowy.

Odwołania od powyższych decyzji złożył ubezpieczony, domagając się przyznania prawa do odsetek ustawowych od przyznanego wyrokiem Sądu świadczenia. Zdaniem ubezpieczonego ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji przez ZUS było orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z 9 stycznia 2013r., a sama decyzja winna być wydana do dnia 8 lutego 2013r., natomiast wypłacenie świadczenia winno nastąpić do dnia 10 marca 2013r. Dalej ubezpieczony wskazał, iż odsetki za okres od 1 lutego 2013r. do 28 lutego 2014r. ZUS powinien naliczyć od dnia 11 marca 2013r., do dnia zapłaty, a wypłata każdej następnej raty renty od 6-tego dnia każdego następnego miesiąca do dnia zapłaty, poczynając od 6 kwietnia 2013r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji. Nadto podniósł, iż Sąd Okręgowy w Gliwicach wydając wyrok, nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności, którą zdaniem ZUS stanowiło pismo ubezpieczonego o aktualnym numerze konta bankowego. Organ rentowy wywodził, iż informacja powyższa wpłynęła do Oddziału 12 marca 2014r., a wydanie decyzji wykonującej wyrok Sądu Okręgowego nastąpiło w ciągu 30 dni, tj. 17 marca 2014r.

Sąd zarządzeniem z dnia 27 czerwca 2014r. połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawę o sygn. akt VIII U 1270/14 ze sprawą niniejszą i prowadził pod wspólną sygn. akt VIII U 1138/14.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony M. H. od 7 sierpnia 1991r. był uprawniony do renty inwalidzkiej, a następnie przyznano mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Prawo ubezpieczonego do renty z tytułu niezdolności było przedmiotem dwóch postępowań sądowych. Pierwsze, wszczęte w wyniku złożenia odwołania od decyzji ZUS z dnia 4 marca 2010r., toczony w dwóch instancjach, zostało zakończone wydaniem przez Sąd Okręgowy prawomocnego wyroku z dnia 8 grudnia 2010r. przyznającego prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31 stycznia 2013r., podtrzymanego przez Sąd Apelacyjny.

Drugie postępowanie toczony przed tut. Sądem pod sygn. akt VIII U 298/13, zostało wszczęte w wyniku złożenia przez ubezpieczonego odwołania od decyzji ZUS z dnia 15 stycznia 2013r. odmawiającej ubezpieczonemu M. H. prawa do kontynuacji renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 lutego 2013 r. z powodu uznania go przez komisję lekarską ZUS orzeczeniem z dnia 9 stycznia 2013r. za zdolnego do pracy.

Sąd uznał, w oparciu o wydane opinie psychiatryczną i psychologiczną, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy od 1 lutego 2013 roku do 31 października 2015r., i na ten okres przyznał ubezpieczonemu prawo do renty. W dalszym ciągu u ubezpieczonego występowały bowiem objawy organicznych zaburzeń osobowości oraz zaburzeń funkcji poznawczych, nadto cierpiał na zaburzenia zachowania, dostosowania i nastroju na tle organicznych zmian (...) o mieszanej etiologii. Obniżenie funkcji poznawczych uniemożliwia pracę w warunkach ogólnego rynku pracy. Ubezpieczony od lat wykonuje tę samą prostą pracę biurową w niezmiennych warunkach. Zaburzenia adaptacyjne nie pozwalają na podjęcie pracy w innych warunkach.

Przedmiotem sporu w obu postępowaniach były kwalifikacje ubezpieczonego, pod względem których oceniano niezdolność do pracy. Ubezpieczony był ślusarzem szybowym pod ziemią, jednak po uzyskaniu uprawnień do renty rozpoczął pracę biurową przedstawiciela handlowego. Sąd Apelacyjny rozpoznając apelację organu rentowego od pierwszego wyroku Sądu Okręgowego w sprawie III AUa 549/11 stwierdził, iż ubezpieczony utracił możliwość

wykonywania pracy ślusarza, a praca aktywizatora nie jest w jego przypadku pracą zgodną z posiadanymi kwalifikacjami; do pracy tej nie są bowiem wymagane kwalifikacje i nie można uznać, że ubezpieczony się przekwalifikował. Powyższe stanowisko Sądu Odwoławczego wskazał Sąd Okręgowy rozpoznając w postępowaniu prawo do dalszej renty ubezpieczonego i wskazując nadto, iż do innej pracy na otwartym rynku pracy ubezpieczony nie jest zdolny z powodu rozpoznanych przez biegłą zaburzeń zachowania, dostosowania i nastroju na tle organicznych zmian (...).

Apelacji od wyroku Sądu Okręgowego organ rentowy nie składał, a odpis prawomocnego wyroku Sądu wraz z uzasadnieniem został doręczony organowi dnia 7 lutego 2014r.

W dniu 10 marca 2014r. ubezpieczony poinformował ZUS w rozmowie telefonicznej, iż zmienił numer rachunku bankowego, a 12 marca 2014r. złożył pismo z podaniem aktualnego nr rachunku.

Decyzją z dnia 17 marca 2014r. ZUS O/Z. wykonując prawomocny wyrok SO w Gliwicach przyznał prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W wyniku rozpoznania wniosku M. H. z dnia 28 marca 2014r. o wypłatę odsetek od przyznanej powyższą decyzją renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, organ rentowy decyzją z dnia 2 kwietnia 2014r., następnie uchyloną decyzją z dnia 14 maja 2014r. odmówił naliczenia i wypłaty odsetek.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów z akt rentowych.

Powyższe dowody nie budziły wątpliwości Sądu i zostały w całości przyjęte za podstawę do ustalenia stanu faktycznego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego M. H. zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie trzeba stwierdzić, że w stosunkach opartych na prawie ubezpieczeń społecznych, w którym należy poszukiwać podstawy roszczeń ubezpieczonego, odsetki od opóźnionego świadczenia uregulowane są – dla potrzeb tego prawa – wyczerpująco, bez możliwości odwoływania się do przepisów prawa cywilnego. Świadczenia należne w tym systemie nie mają charakteru obligacyjnego, więc obowiązek zapłaty odsetek może wynikać tylko z ustawy – vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2007r. II BU 18/06 (LEX nr 951500). I tak Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest obowiązany do wypłaty odsetek w wysokości określonej przepisami prawa cywilnego, wówczas gdy nie dokona – w następstwie okoliczności za które ponosi odpowiedzialność – wypłaty świadczeń dotyczących w terminach ich przyznawania i wypłacania na co wskazuje treść art. 85 ustawy z dnia 13 października 1998r. o Systemie Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U.

z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) Przepis ten stanowi, że „jeżeli Zakład – w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych – nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności”.

Chodzi zatem o odsetki za zwłokę w świadczeniu, powstałą na skutek okoliczności, za które organ ten odpowiada, a nie za opóźnienie, w którym nie ma elementu winy. Tak więc stwierdzenie zawinionego błędu organu rentowego będzie w konsekwencji powodowało prawo do odsetek (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., II UK 214/02, OSNAPiUS z 2004r., Nr 5, poz. 89 i z dnia 7 kwietnia 2010r. I UK 345/09 (OSNP 2011/19-20/257)).

Wprawdzie ZUS podnosi, iż Sąd wydając wyrok przyznający rentę nie orzekł o winie organu rentowego, należy jednak zgodzić się ze stanowiskiem zajęтым przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 marca 2011r. w sprawie I UZP 2/11 (OSNP 2011/19-20/255, LEX nr 784338, Biul.SN 2011/3/25, M.P.Pr. (...) -496),

zgodnie z którym brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

Przechodząc do dalszych rozważań należy podkreślić, że zgodnie z treścią art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.): „Organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120”. Z kolei ust. 1a tej normy stanowi, iż „W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy z 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych określenie: "nie ustalił prawa do świadczenia" oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania. W tym ostatnim wypadku chodzi o sytuacje, w których organ rentowy odmawiając przyznania świadczenia, naruszył przepisy prawa materialnego określające przesłanki nabycia prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego, przy czym dla powstania obowiązku wypłaty odsetek konieczne jest stwierdzenie naruszenia prawa przez organ rentowy prawomocnym wyrokiem sądu zmieniającym decyzję organu rentowego i przyznającym prawo do tego świadczenia.

Zawarte w zdaniu drugim ust. 1 art. 85 ustawy z 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych określenie: "okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności" oznacza, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest obowiązany do wypłaty odsetek nie tylko wtedy, gdy nie ponosi winy w opóźnieniu, lecz także wtedy, gdy opóźnienie w ustaleniu i wypłacie prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego jest skutkiem innych przyczyn niezależnych od Zakładu.

Opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia może nastąpić albo wskutek dokonania przez organ rentowy błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, albo z powodu błędu w ustaleniach faktycznych, będącego następstwem naruszenia przepisów postępowania. W tym pierwszym przypadku mamy do czynienia z wydaniem przez organ rentowy decyzji niezgodnej z prawem, choć na podstawie prawidłowo i kompletnie zebranego materiału dowodowego i po ustaleniu niezbędnych okoliczności faktycznych możliwe było wydanie decyzji odpowiadającej prawu. Opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia jest wówczas następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można mu było zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa. Inaczej mówiąc, jeżeli organ rentowy dokonał nieprawidłowej wykładni lub błędnego zastosowania prawa, to ubezpieczonemu należą się odsetki od kwoty świadczenia przyznanego wyrokiem sądu liczone od upływu terminu, w którym organ rentowy powinien był wydać prawidłową decyzję uwzględniającą wniosek (por. wyrok z dnia 9 marca 2001r.,

II UKN 402/00, OSNP 2002 nr 20, poz. 501, wyrok z dnia 7 października 2004 r.,

II UK 485/03, OSNP 2005 nr 10, poz. 147, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2010r., sygn. akt III UK 20/10, lex nr 694224).

ZUS w odpowiedzi na odwołanie wskazał, że decyzja wydana została w terminie ponieważ datą wyjaśnienia ostatniej okoliczności w sprawie była data wpłynięcia do oddziału informacji dotyczącej zmiany rachunku bankowego przez ubezpieczonego, a wydanie decyzji nastąpiło w ciągu 30 dni od tej daty.

Sąd nie podziela tego stanowiska. Zdaniem Sądu przepis art. 118 stanowi, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności koniecznej do wydania decyzji uznaje się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia sądu, o ile za nieustalenie

tych okoliczności odpowiedzialności nie ponosi organ rentowy. Takie stanowisko wyraził też Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 września 2007 roku sygn. P 11/07. W tym miejscu słusznym wydaje się powołanie stanowiska Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 grudnia 2006r., sygn. akt III AUa 1171/05, w którym określono, iż: „użycie słowa "również" w art. 118 ust. 1a ustawy o FUS wskazuje na fakt, iż przepis eksponuje tylko jedną z możliwości wyjaśnienia ostatniej okoliczności. Gdyby intencją ustawodawcy było automatyczne każdorazowe uznanie w przypadku wydania orzeczenia przez organ odwoławczy za datę wyjaśnienia okoliczności – daty wpływu orzeczenia do organu rentowego, słowo "również" w przepisie nie zostałyby użyte”.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie stała się zatem kwestia wyjaśnienia ostatniej okoliczności koniecznej dla ustalenia uprawnienia ubezpieczonego.

Wyjaśnienie okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w rozumieniu art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach musi być rozumiane jako dokonanie czynności mającej na celu ustalenie stanu faktycznego, czyli przeprowadzenie dowodów i ich ocenę. W sytuacji, w której przyznanie prawa do świadczenia następuje na skutek ustaleń faktycznych sądu, dla stwierdzenia, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie, konieczne jest wykazanie, iż w przepisany terminie nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia. Ocena ta musi być dokonana przy uwzględnieniu okoliczności czy organ rentowy - w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków - poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym była uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu z uwagi na obowiązujące w postępowaniu przed tym organem ograniczenia dowodowe, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność (por. wyrok z dnia 21 kwietnia 2009 r., I UK 345/08, LEX nr 551000). W kontekście prawa do odsetek istotne jest stwierdzenie czy organ rentowy w ramach udzielonych mu kompetencji i nałożonych obowiązków w konkretnym przypadku podjął określone działania zmierzające do ustalenia prawa i wyjaśnienia związanych z tym okoliczności faktycznych (por. wyroki z dnia 21 września 1999 r., II UKN 109/99, OSNAPiUS 2000 nr 24, poz. 903 oraz z dnia 9 marca 2001 r., II UKN 402/00, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 501).

W niniejszym postępowaniu nie można odmówić słuszności rozumowaniu ubezpieczonego zawartego w odwołaniu, iż ostatnią niezbędną do wydania decyzji okolicznością było orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 9 stycznia 2013r. Zatem nie było przeszkód by do dnia 9 lutego 2013r. organ wydał decyzję przyznającą prawo ubezpieczonemu do renty.

Przedmiot sporu w postępowaniu o sygn. VIII U 298/13 sprowadzał się bowiem do ustalenia kwalifikacji zawodowych ubezpieczonego, w odniesieniu od których oceniano jego zdolność do pracy. Kwestia ta została jednak już rozstrzygnięta we wcześniej toczącym się postępowaniu apelacyjnym sygn. III AUa 549/11 (w wyniku apelacji organu rentowego od wyroku SO w Gliwicach z dnia 8 grudnia 2010r. przyznającego ubezpieczonemu prawo do dalszej renty), gdzie Sąd Apelacyjny wprost stwierdził, iż M. H. utracił możliwość wykonywania pracy zgodnej z posiadanymi przez niego kwalifikacjami - technika mechanika - ślusarza szybowego, a wykonywana przez niego praca akwizytora jest niezgodna z kwalifikacjami, nie wymaga bowiem żadnych kwalifikacji. Pomimo powyższego, organ rentowy wydał zaskarżoną w postępowaniu o sygn. VIII U 298/13 decyzję odmowną, nadal oceniając zasadność prawa do renty w odniesieniu do świadczonej przez ubezpieczonego pracy przedstawiciela handlowego.

Tymczasem Sąd Okręgowy w powyżej omawianym postępowaniu ustalił, w oparciu o jednoznaczne opinie biegłych psychiatry i psychologa, wskazujące, iż po 1 lutego 2013r. dalej występowały u odwołującego objawy organicznych zaburzeń osobowości, zaburzeń funkcji poznawczych (...), co czyni go częściowo niezdolnym od pracy na okres do 31 października 2015r.

Nie ma zatem wątpliwości, iż opóźnienie w wypłacie świadczenia wynikało z błędnych ustaleń lekarza i komisji lekarskiej ZUS, za co organ rentowy ponosi odpowiedzialność. W konsekwencji roszczenia odwołującego Sąd uznał za zasadne.

Zgodnie § 2.ust 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 1 lutego 1999 roku w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych / Dz. U. Z 1999

roku, nr 12, poz. 104 / odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń - do dnia wypłaty świadczeń, z uwzględnieniem ust. 2-5.

Według ust 2. okres opóźnienia w ustaleniu prawa do świadczeń i ich wypłacie, dla których przepisy określające zasady ich przyznawania i wypłacania przewidują termin na wydanie decyzji, liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji.

Zgodnie z ust 4. okres opóźnienia w wypłaceniu świadczeń okresowych liczy się od dnia następującego po ustalonym terminie ich płatności.

Odsetki, zgodnie z § 4 ww. rozporządzenia wypłaca się łącznie z wypłatą opóźnionego świadczenia, w przeciwnym razie łącznie ze świadczeniem w następnym terminie jego płatności.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zmienił zaskarżone decyzje na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. przyznając ubezpieczonemu prawo do odsetek od kwot renty należnej za miesiąc luty 2013r. - od dnia 11 marca 2013r. do daty wykonania decyzji z dnia 17 marca 2014r.; natomiast za okres od 1 marca 2013r. do 31 marca 2014r. - od każdej miesięcznej raty od dnia 6-ego każdego miesiąca do daty wykonania decyzji z 17 marca 2014r. Początkowy termin płatności odsetek, w związku z tym, iż termin wypłaty świadczenia został przez ZUS ustalony na 5-tego dnia każdego miesiąca, mógł być określony na 6 marca 2013r., jednak Sąd uznał, że nie było podstaw do orzekania ponad zakres zaskarżenia i ustalił termin płatności odsetek zgodnie z żądaniem ubezpieczonego zawartym w odwołaniu. Termin końcowy, Sąd ustalił na datę wykonania decyzji wykonującej prawomocny wyrok Sądu Okręgowego, tj. decyzji z 17 marca 2014r., gdyż z tą datą organ rentowy dokonał wypłaty renty.

W pozostałej części, Sąd, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonego, uznając iż nie jest zasadnym przyznanie prawa do odsetek w wymiarze zgłoszonym w odwołaniu. Ubezpieczony, w wyliczeniach wskazanych w uzasadnieniu odwołania, za końcowy termin okresu, za który żądał odsetek wskazał datę 28 lutego 2014r., co prawdopodobnie było wynikiem omyłki pisarskiej. Wskazuje na to dalsza część uzasadnienia wyliczeń, w której zawarł żądanie wypłaty odsetek od kolejnych rat przyznanej renty, począwszy od daty 6 kwietnia 2013r., co pozostaje w sprzeczności z powyższym. Wobec jednak nieuczestnictwa ubezpieczonego na rozprawie i niesprecyzowania roszczeń, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Patrycja Bogacińska-Piątek